

Bangschool

Van Robert Wolfe verschenen eerder bij De Harmonie

Joshua Joshua Tango
Het gif van de groene cobra
Glits

Robert Wolfe

Bangschool

De Harmonie, Amsterdam

Hoofdstuk 1

Als Mads Wester met zijn fiets op het heuveltje tussen de Zaanstraat en de speeltuin met de rode schommels staat, staat hij daar helemaal niet. Welnee. Hij bevindt zich op de Mount Everest en gaat er als eerste mens ter wereld op zijn mountainbike vanaf. Hij zal snelheden bereiken waarvan men niet weet of zijn fiets of het menselijk lichaam die aankunnen. Niemand heeft namelijk ooit zo hard gefietst.

Mads kijkt om zich heen. Drie kleine kinderen uit de buurt staan halverwege het heuveltje en de schommels naar iets op de grond te kijken. Mads grijnst. De tv-ploegen kunnen natuurlijk niet naar de top komen en wachten dus in het basiskamp in de hoop een glimp van de voorbijflitsende durfal op te vangen.

Mads kijkt omhoog. De lucht is te ijl voor helikopters. Hijzelf kan hier ook alleen maar zijn dankzij zijn speciale ademtechniek. Door zijn lippen strak te houden en een opening te maken aan de zijkanten kan hij door beide mondhoeken tegelijk ademen. Zo krijgt hij twee keer zoveel zuurstof binnen zonder dat hij zijn mond ver open hoeft te doen. Tot nu toe had Mads deze techniek nog angstvallig geheimgehouden, al overweegt hij, als hij deze afdaling overleeft, om een boek over zijn avontuur te schrijven en daar dan ook zijn geheime ademtechniek in te verklappen. Hij had al een titel: *Heuveltje Everest*.

Maar voorlopig was het nog een berg...

Vanaf zijn hoge plek ziet hij andere kinderen aan komen fietsen, kinderen van zijn leeftijd. Concurrentie of toeschouwers? Hij

herkent ze. Het zijn kinderen van zijn nieuwe school, basisschool De Eland, sommige zitten zelfs bij hem in de klas. Voorop rijdt Shona, het meisje dat voor hem zit. Bijna zwaait hij. Hij steekt zelfs al een arm op. Maar net op tijd beseft hij dat zij hem op die hoogte natuurlijk niet zal kunnen zien. Daarbij kent hij die andere kinderen niet goed. Hij weet hun namen wel. Die wat dikke jongen die ook Spaans spreekt, heet Hugo en die met zwart haar, die vaak vuurwerk op het schoolplein afsteekt, heet Roan. Mads rijdt met zijn fiets een stukje achteruit zodat hij van de top af is, onzichtbaar.

Je moet wachten op de juiste weersomstandigheden anders kan er van alles misgaan bij dit soort afdalingen. Dus word je soms gedwongen te wachten tot een bui voorbijtrekt. Het is vervelend, maar een professional is dat gewend en kan daar goed mee omgaan.

Er is wel iemand die naar Mads kijkt, maar Mads ziet hem niet. Enigszins verscholen achter een boom staat een man met een wandelstok. Hij lijkt te jong om een wandelstok nodig te hebben. Hij kijkt naar Mads, glimlacht meewarig en schudt zijn hoofd. Daarbij lijkt hij een danspasje te maken.

Mads rijdt voorzichtig zijn fiets weer vooruit, ziet dat het slechte weer voorbijgetrokken is en keert terug naar het hoogste punt.

Waar was hij gebleven? O ja. Het moment is daar. Straks zal hij interviews moeten geven, over hoe het mogelijk is dat hij, juist hij met zijn hoogtevrees, degene is die dit als eerste ter wereld kan. Hij controleert zijn fiets een laatste keer, zijn leven hangt er tenslotte van af, kijkt nog eenmaal rond vanaf het dak van de wereld en ziet dat de tv-ploegen te ver weg zijn om zijn start te filmen. Dan, alleen, vanaf het hoogste punt van de aarde, duwt hij zijn voorwiel voorbij de rand en geeft zich over aan een kracht die groter is dan hijzelf, de zwaartekracht. Zijn wielen draaien met steeds hogere snelheid,

het sturen wordt moeilijker, de wind striemt in zijn gezicht en maakt recht vooruitkijken pijnlijk. Hier heeft hij geen rekening mee gehouden, had hij toch een speciale bril moeten dragen?

Met een bliksemsnelle stuuractie weet hij een krater te vermijden en vlak erna een rotsblok. Zijn snelheid is nu maximaal. Hij is door het rotsblok afgeweken van zijn koers en stevent nu recht op de televisieploegen af. Die zien hem niet aankomen. Die kijken nog steeds naar iets op de grond. Ze hebben natuurlijk geen rekening gehouden met zijn snelheid en zijn koerswijziging. Ze zullen naar huis moeten zonder beeldmateriaal. Wat zullen hun bazen boos zijn. Die zullen hen allemaal ontslaan en dan Mads smeken om het nog een keer te doen.

Mads knijpt in zijn remmen en stopt vlak voor de drie kleine jongens.

Hij heeft ze wel eerder gezien. Maar meestal negeert hij ze omdat ze twee, drie jaar jonger zijn dan hij.

‘Wat doen jullie?’

Hij duwt het voorwiel van zijn fiets naar voren om een plekje in het groepje op te eisen en te zien wat nu zo belangrijk is dat tv-ploegen er hun baan voor riskeren.

Op de grond te midden van de jongensvoeten beweegt een rups. Een rups met zulke felle kleuren dat hij vast van heel ver komt, misschien wel uit de Himalaya. Hij is lichtgroen met rode en gele vlekken. De kleuren zijn zo fel dat het lijkt alsof hij een beest van de tv is, van Discovery Channel of zo.

Mads kijkt de jongens aan.

‘Van wie is die?’

‘Hij lag hier gewoon.’

‘Mooi,’ zegt Mads.

Een jongen in een rood T-shirt en met een blauwe LA Dodgers-honkbalpet achterstevoren op hurkt naast de rups en klappt een zakmes open.

‘Het is ongedierte, ze eten planten op,’ zegt hij.

‘Dat klopt,’ zegt het jongetje dat een bril draagt en daardoor juist een beetje scheel kijkt.

‘Ze zijn ook giftig,’ zegt het derde jongetje, die zulke lange haren heeft dat Mads toen hij hem voor het eerst zag dacht dat het een meisje was.

‘Nou,’ zegt Mads, ‘volgens mij zijn rupsen nooit giftig.’

‘Echt wel. En de giftige hebben geel bloed.’ De langharige knikt overtuigend.

Het jongetje op zijn hurken kijkt omhoog.

‘Dan moeten we er dus achter komen of hij giftig is.’

Als een volleerd chirurg houdt hij het mes vast en begint met een zaagbeweging over het midden van de rups heen en weer te gaan. De huid van de rups spant en de jongen draait alvast zijn hoofd weg om de eventuele gele spatten niet op zijn gezicht te krijgen.

Mads beweegt voor hij het zelf in de gaten heeft. Hij duwt zijn fiets naar voren zodat het wiel van zijn mountainbike tegen de chirurgenhand aankomt. Het mes valt.

De jongen met de lange haren probeert op de rups te stampen, Mads kan hem nog net een duw geven. Daardoor let hij niet op de chirurg die zijn mes weer te pakken heeft en het in een gebalde vuist zo krachtig naar beneden laat komen dat het trillend blijft staan.

De jongetjes zetten het op een rennen.

Voorzichtig bukt Mads om de rups te bekijken terwijl het sissende geluid van ontsnappende lucht te horen is.

Het mes steekt uit zijn voorband.

‘Hé Mads. Hang je je jas op?’

Mads staat in de gang en heeft al een voet op de trap naar boven. Onder zijn jas houdt hij de rups vast.

Moeder heeft vanuit de kamer geroepen en kan hem niet zien. Ze zit met Sander aan de eettafel. Mads wil niet dat zijn broer de rups te zien krijgt.

‘Oké,’ roept hij en wacht dan zolang als het ongeveer duurt om een jas uit te trekken en loopt de trap op.

Op zijn slaapkamer legt hij het beestje op een vel papier op zijn bureau en start zijn computer op. Na het woord rups ingetoetst te hebben bij Google duurt het nog even voordat hij een goede site gevonden heeft. De rups probeert ondertussen van het papier af te lopen. Mads moet hem steeds terugschuiven.

Op de site leest hij hoe je een rups moet behandelen. Drie punten lijken hem belangrijk. Hij schrijft ze over op het vel papier van de rups.

1. Schoenendoos met aarde en bladeren onderin.

2. Gaas als deksel zodat de rups niet ontsnapt, maar wel kan ademen.

3. Het mag niet te warm zijn.

Een schoenendoos vinden is meteen al moeilijk. In zijn eigen kamer of die van zijn moeder is er geen. Maar had Sander van vader niet hardloopschoenen uit Amerika gekregen? Mads sluipt de kamer van zijn broer in. Het aan hem vragen is zinloos. Die zegt overal nee op, alleen maar omdat hij zes jaar ouder is. Mads vindt de doos onder in Sanders klerenkast. De schoenen zitten er nog in. Mads verstoopt ze voor de zekerheid onder Sanders bed. Als hij ze niet ziet gaat hij ze niet missen, redeneert Mads.

Gaas heeft hij niet, maar in plaats daarvan maakt hij allerlei gaatjes in het deksel van de schoenendoos met het zakmes van de jongen. Hij had ook op de site gelezen dat je als voer bladeren moet gebruiken van struiken die dicht bij de plek staan waar je de rups gevonden hebt. Die gaat hij zometeen wel halen. Hij opent zijn slaapkamerraam en zet de doos op de vensterbank achter wat boeken. Uit het zicht en niet te warm. Wat wil een Himalaya-rups nog meer?

De bel gaat. Mads kijkt op. Dat gebeurt haast nooit, ze wonen hier nog maar net. Hij stapt zachtjes zijn kamer uit en gaat boven aan de trap staan luisteren. Dat duurt niet lang.

‘Mads,’ roept moeder.

Mads gaat een paar treden naar beneden. ‘Wat is er?’

Moeder staat bij de open voordeur. Mads kijkt vanaf de trap op haar neer en ziet dat haar blonde haren van achteren een beetje in de war zit.

‘Kom even naar beneden.’

Het was het jongetje met het rode T-shirt en de blauwe pet. Naast hem stond zijn vader of grote broer. Heel grote broer dan.

Mads probeert halverwege de trap te blijven. Maar moeder gebaart dat hij naast haar moet komen staan. Zij loopt op sloffen en heeft haar kamerjas aan. Toch lijkt ze wel opgewassen tegen de grote broer, dus gaat Mads naar beneden.

‘Heb jij het zakmes van dit jongetje afgepakt?’

‘Nee.’

De heel grote broer bemoeit zich er meteen mee.

‘Lieg niet. Je hebt zijn mes.’

‘Ik lieg niet, ik...’

‘Heb jij het mes?’ vraagt moeder.

Mads kijkt naar de deurmat. Die had hij eigenlijk nooit echt goed bekeken. Wanneer bestudeer je nou een deurmat? Nu krijgt hij er ook niet de tijd voor, want moeder trekt hard aan zijn arm.

‘Heb jij dat mes?’

‘Moet ik komen?’ roept Sander vanuit de huiskamer.

Mads haalt het zakmes uit zijn broekzak en laat het op zijn uitgestrekte hand liggen tot iemand het eraf grist. Het is het jongetje.

‘Etter,’ zegt de broer. ‘Tegen iemand van je eigen leeftijd durf je niet. Als je ooit nog in zijn buurt komt, krijg je met mij te maken.’

‘Ja maar mijn fiets...’

‘Wat nou je fiets?’

‘Genoeg. Het is nu opgelost,’ zegt moeder.

Ze zitten aan tafel. Friet met appelmoes ligt op drie borden. Het is vrijdag en Sanders beurt om te koken. Dat is dus de snackbar twee straten verder geworden.

Tijdens het eten vindt Sander het vaak nodig om Mads vaderlijke adviezen te geven. Omdat Sander nu de oudste man in het huishouden is zeker. Met het zakmesverhaal gaat hij helemaal los. Sander praat aan een stuk door terwijl hij ook nog frietjes in zijn mond stopt.

‘Je moet ook niet met kleine kinderen spelen. Dat is niet gezond. Waarom speel je niet met kinderen van je eigen leeftijd? Heb je nog geen vrienden gemaakt op die school? Hoe lang zit je er nu al? Een maand?’

Mads doet zijn best hem te negeren. Hij trekt sporen met een frietje door zijn appelmoes. Gangetjes, zodat het voor heel kleine mensjes toch nog mogelijk zou zijn erdoorheen te lopen. Hij zorgt voor veel bochten zodat het voor hen ook nog een beetje een avontuur zou zijn.

‘Hé!’

Een dikke friet belandt midden in zijn appelmoes en verwoest alle arbeid die hij verricht heeft. De mensjes worden nu geplet, die schreeuwen om hulp van onder die dikke friet. Hij is de enige die het kan horen en de enige die...

Moeder komt tussenbeide.

‘Jongens! En laat Mads met rust. Die dingen duren nu eenmaal even. Maar Mads, misschien is het juist wel goed om morgen naar dat verjaarspartijtje te gaan. Hoe heet dat meisje ook alweer? Shona?’

Mads knikt voorzichtig. Shona. Ze had hem uitgenodigd voor haar feestje. Maar ja, ze had bijna de hele klas uitgenodigd. Hij had moeder al gezegd dat hij er eigenlijk niet heen wilde. Niet dat hij Shona niet leuk vindt. Die vindt hij juist heel leuk. Ze heeft geweldige zwarte krullen die op en neer springen als ze haar hoofd draait. Ze lacht ook naar hem. Best vaak. Maar als al die anderen erbij waren...